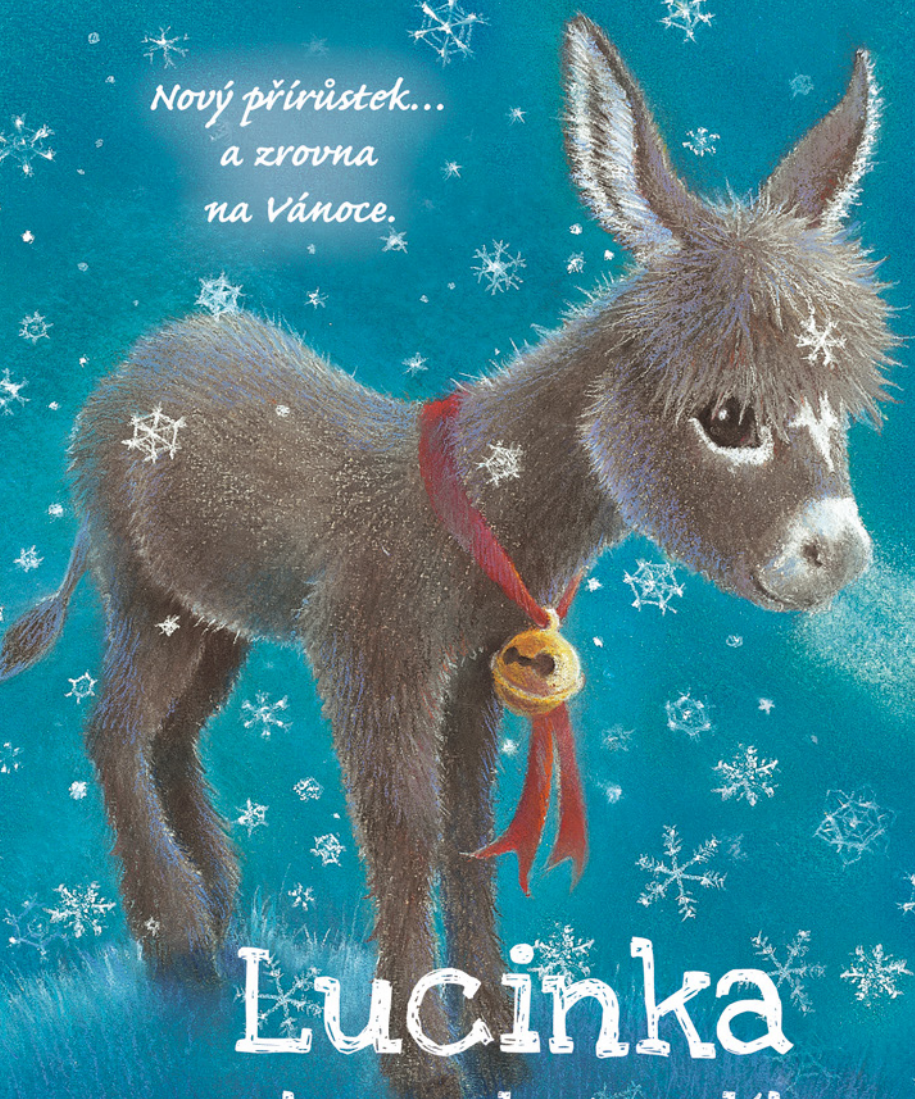

ANNE BOOTHOVÁ
ILUSTRACE SOPHY WILLIAMSOVÁ

*Nový přírůstek...
a zrovna
na Vánoce.*

Lucinka
a kouzelný oslík

bambóok

Ideální pro
milovnice
zvířat

Tajemná
magie
Vánoc

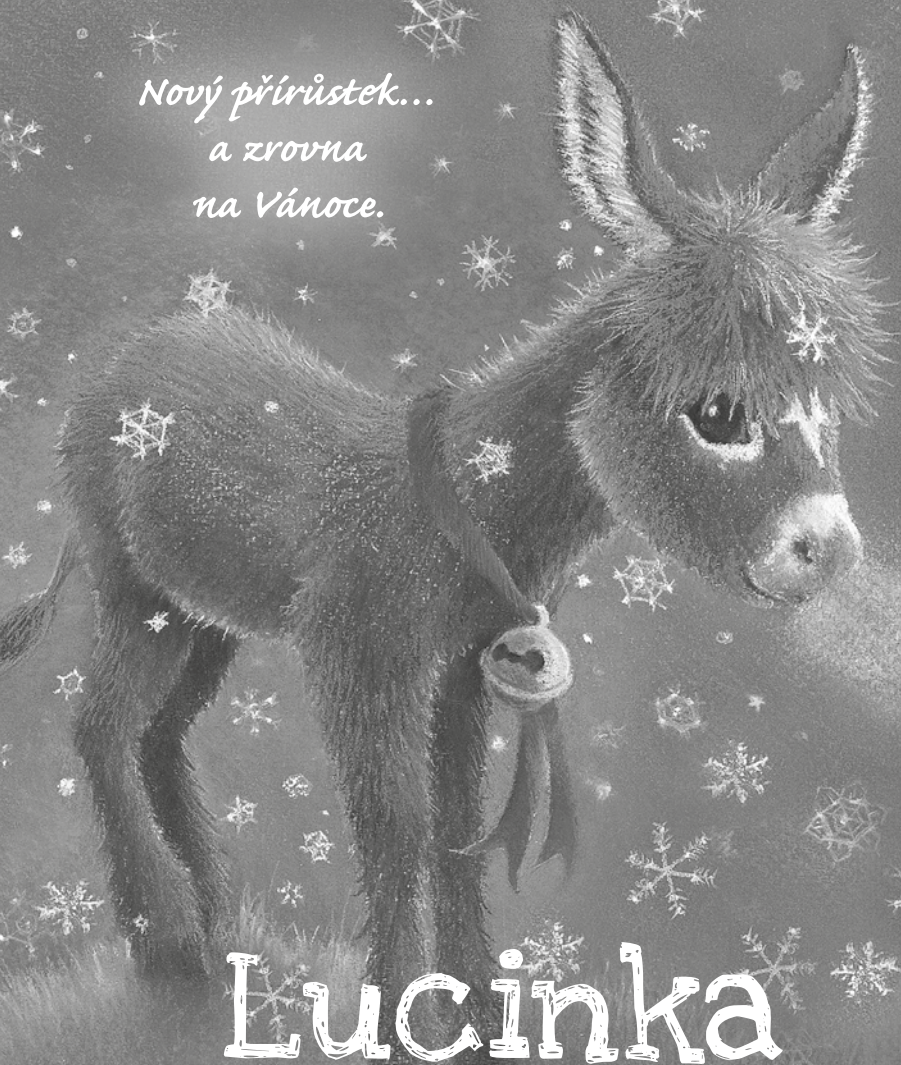
Krásné
ilustrace

Kouzelné
Sněžitko!

Něco si
přej!

ANNE BOOTHOVÁ
ILUSTRACE SOPHY WILLIAMSOVÁ

*Nový přírůstek...
a zrovna
na Vánoce.*

Lucinka
a kouzelný oslík

Jak se Lucinka poprvé seznámila s oslicí Pixie...

Pixie byla mírná a krotká. Došla pomalu ke kamarádkám a dovolila jim, aby ji hladily po krku. Sklonila hlavu a Lucinka si všimla, jak má heboučké

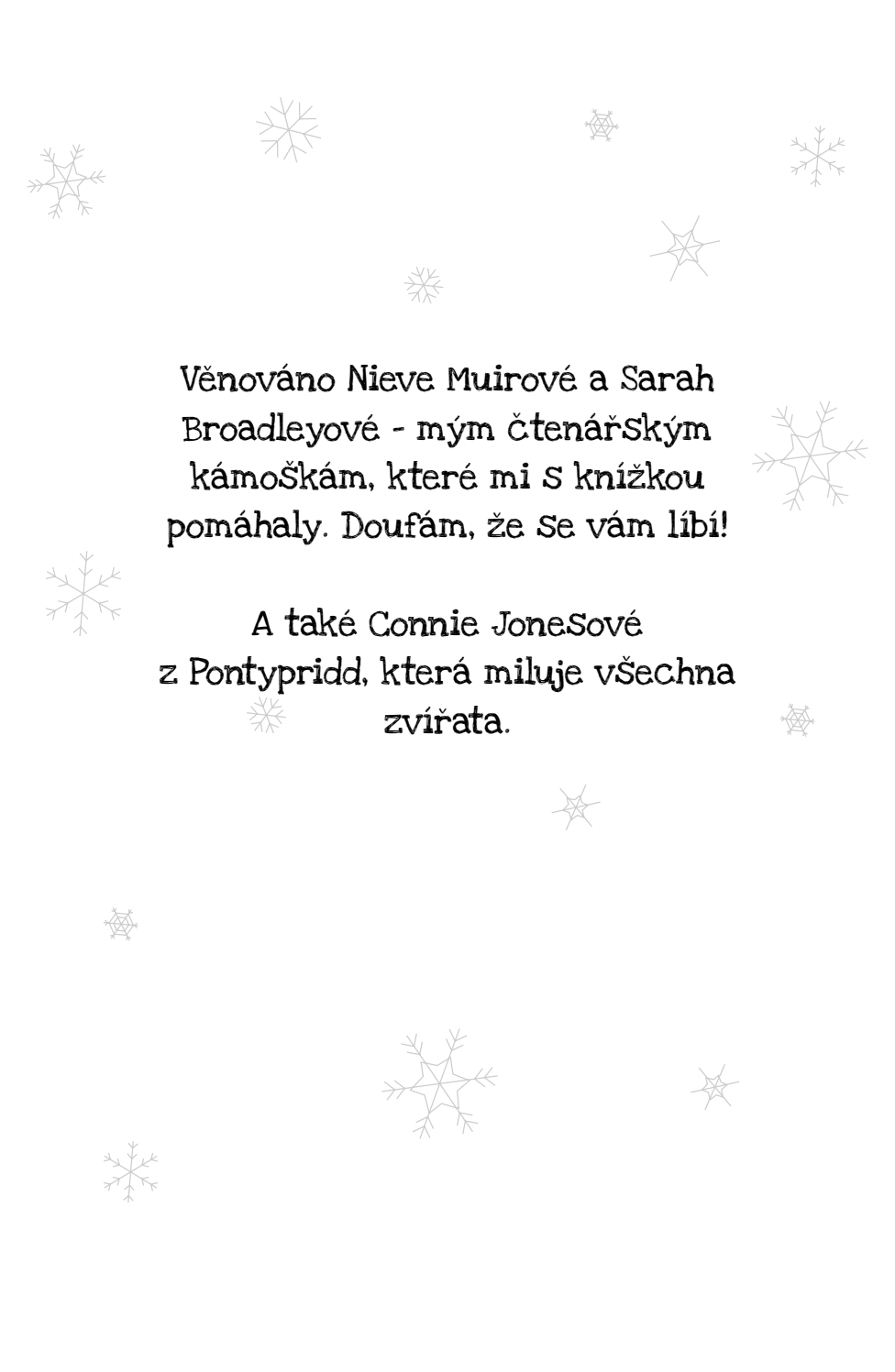

uši. Potom ji dívky vypustily ven na pas-tvinu, aby mohly z její stáje vyvozit špi-navou slámu. Do žlabu nanosily čerstvé seno, do korýtká nasypaly trochu gra-nulí pro oslíky a kbelík naplnily čerst-vou vodou.

Pixie s návratem do stáje nespěcha-la. Když se konečně vrátila, měla celá záda špinavá od bláta. „Moc ráda se válí po zemi,“ usmívala se Růženka. „Jen se přitom někdy trochu umaže.“

Čerstvé seno Pixie zatím nezají-malo. Nechala Růženku, aby z ní bláto jemně vyhřebelcovala, a potom poode-šla o pár kroků, jako by říkala: „To už by mohlo stačit.“

Věnováno Nieve Muirové a Sarah
Broadleyové - mým čtenářským
kámoškám, které mi s knížkou
pomáhaly. Doufám, že se vám líbí!

A také Connie Jonesové
z Pontypridd, která miluje všechna
zvířata.

Kapitola první

Byl první den vánočních prázdnin. Lucinka a její kamarádky Růženka a Stela pomáhaly čistit klece a výběhy na záchranné stanici pro divoká zvířata, kterou vedla Lucinčina

babička. Byla to těžká práce, ale bylo pro ně odměnou, že všechna zvířátka, která tu pobývala – šest malých ježečků, veverka se zraněnou nohou a kos se zlomeným křídlem –, budou v čistotě a pohodlí. Lucinka takhle vypomáhala babičce každý víkend po celý rok, a měla na to dokonce i speciální červenou mikinu, kterou nosila jako uniformu. I dnes na ni byla moc pyšná, když v ní svým nejlepším kamarádkám ukazovala, co a jak mají dělat.

„Ty odznaky, co ti na mikinu babička vyšila, jsou opravdu krásné,“ řekla Stela. „Jeden za každé další

zvířátko, kterému jsi pomohla. Pamatuju si, jak ti tam vyšila ten první za Caparta, toho králíčka. To bylo ten rok, co jsem se na Vánoce poprvé vrátila z Austrálie.“

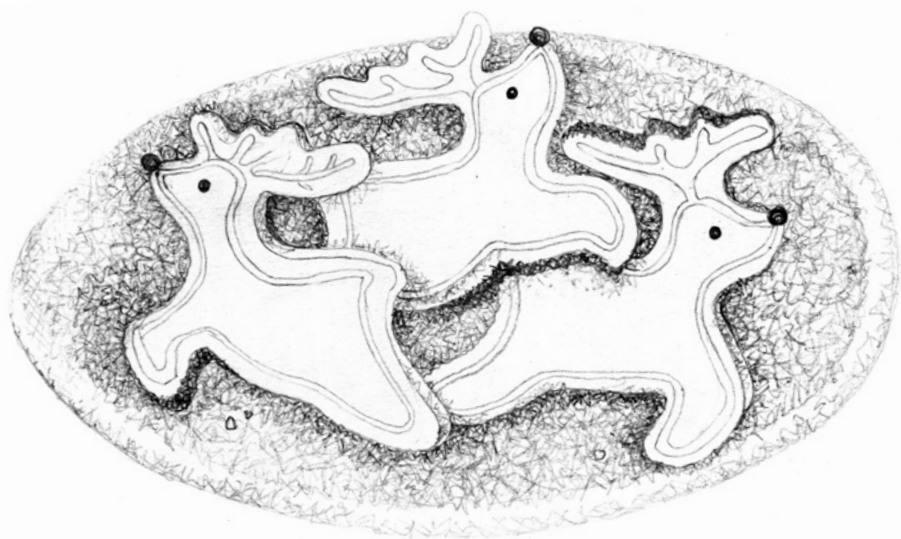
„A teď už máš na rukávu i straku, mloka a ježka,“ dodala Růženka.

„A na druhém rukávu je ještě malá vydra,“ příkyvovala Lucinka. „Nemůžu uvěřit, že už je to rok. Byla tak roztomilá, ale taky hrozně zlobivá! Měla velké štěstí, že jsme ji u té řeky zahlédli a že našla místo ve vydří rezervaci. Jely jsme ji pak s babičkou navštívit. Viděly jsme, jak se učí plavat. Jak ta tam vyváděla!“

„Čeká tě spousta dalších odznaků za zvířátka, kterým jsi pomohla letos, Lucinko,“ ozvala se babička, když právě přišla z kuchyně. „Jen jsem s vyšíváním trochu pozadu! Poslední dobou se sem dostává tolik zvířátek, že odznaky ani nestačím vyšívat. Kéž by byl pro ta zvířátka svět bezpečnější. Ale s tím toho bohužel moc nena-děláme. Můžeme jim jen pomáhat, jak nejlépe dovedeme. A co bych si tu počala bez tebe, Lucinko, to vážně nevím.“

Lucinka babičku srdečně objala. Vedle hraní si se Stelou a Růženkou byla péče o záchráněná zvířátka její

největší koníček. Měla o nich i spoustu knížek. Moc ráda si je četla před spaním, zachumlaná v posteli se svou kočičkou Majdou a látkovým pejskem Obejdou, do kterého se dalo schovat pyžámko. Z pokojíčku je přitom pozoroval houpací koník Ferda.

Babička se rozhlédla po čistounkých klecích i podlaze a na všechny tři holčičky se usmála.

„Propána, vy jste ale dneska udělaly tolik práce! Moc vám děkuji! A teď si pojdte umýt ruce a posadte se. Přinesu vám džus a vánoční sušenky, které pekla Lucinka.“

Dívky se usadily v babiččině útulné kuchyni. Po celém domku byla spousta vánočních přáníček, kartiček a ozdob a odněkud tiše hrály vánoční koledy. „Ty sušenky jsou vynikající, Lucinko!“ zvolala Růženka, sotva se do jedné zakousla. „A líbí se mi, že mají tvar soba!“

„Vidíš, takový odznak ještě nemáš!“ usmála se babička. „Ale bojím se, že sob by se nám sem vlastně ani nevešel.“

Lucinka se zasmála. „No to nevím, babi. Takový malý sobík přece moc místa nezabere!“

„Až se na Nový rok vrátím do Austrálie, zkusím zjistit, jestli bych nemohla taky pomáhat na nějaké záchranné stanici,“ napadlo Stelu. „Mohli by tam mít koaly a klokany. Třeba budu moct pomáhat i s malým klokánkem!“

„Bude se nám po tobě stýskat,“ povzdychla si Lucinka a najednou se

jí udělalo smutno. „Nemůžu uvěřit, že musíš zase odjet.“

„Mně po vás bude taky smutno,“ odpověděla tiše Stela.

„No, aspoň jsme měly to štěstí, že tu s námi Stela a její rodiče byli celé dva roky,“ prohlásila babička. „A nezapomínejte na to štěňátko, které Stela napřesrok dostane!“

Všechny tři dívky se rázem celé rozzářily. Od první chvíle, kdy se dozvěděly, že se Stela bude vracet domů, mluvily jen o štěňátku, které jí její maminka a tatínek slíbili pořídit, až se vrátí do jejich domu v Australii, aby se měla na co těšit.

„Budu vám posílat spousty fotek!“ slíbila Stela. „Už se nemůžu dočkat. Budu to štěňátko učit sednout a aportovat a válet sudy, a budeme taky chodit na procházky po pláži. Bude se mu stýskat po domově, tak jako mně, když jsem přijela sem, ale přihlásím ho do psí školky, aby si našlo nové kamarády, jako jsem si já našla vás.“

„Říkáš to, jako bychom my dvě byly štěňata!“ ohradila se Lucinka.

„Podle mě je skvělé, že jste se s maminkou a otčímem přestěhovali k dědovi na farmu, Růženko,“ pokračovala babička. „Víš, jak to bude

úžasné, strávit tam první Vánoce?
Dědeček musí mít velkou radost.“

„Má,“ přitakala Růženka. „Když
začal být nemocný, už se o farmu
nemohl starat, a tak je teď rád, že
se jí ujmete. Po koncertě v jeho

sanatoriu k nám přijede a užije si Vánoce s námi.“

„Doufám, že budeš letos zase zpívat,“ prohodila babička. „Máš překrásný hlas, Růženko.“

„Ano, zazpívám koledu o malém oslíkovi,“ přikývla Růženka.

„A my zítra uvidíme oslici Pixie!“ dodala Lucinka. „Už se jí nemůžu dočkat.“

Toho večera se Lucinka uvelebila v postýlce a ospale sledovala světlo své vánoční sněžící koule. Myslela na všechna zvířátka, kterým s babičkou za uplynulý rok pomohly. Bylo

jí smutno z toho, že se jich tolik zranilo, ale taky byla ráda, že jim mohly pomoci.

Natáhla ruku a lehce sněžitkem zatřásla. Uvnitř koule se na malý domek v lese snášel sních. Byl to tak hezký pohled! Měla to sněhové těžítko, kam až jí paměť sahala, a vždycky si představovala, že má v sobě něco kouzelného, i když přesně nevěděla, proč si to vlastně myslí. Byl to takový pocit, jako by se jí něco zdálo, ale ona si nemohla přesně vzpomenout, co se v tom snu přihodilo.

„Zvířátka, která žijí ve tvém lese, jsou určitě šťastná a v bezpečí,“ řekla

Lucinka sněžící kouli. Zavrtala se do postele a přitiskla k sobě pyžámkového pejska Obejdu. Kočička Majda jí předla do ucha.

Houpací koník Ferda na ni hleděl svými laskavými očima, v nichž se lesklo světlo měsíce, které nakukovalo do pokoje přes zatážené závěsy. Lucinka zavřela oči a rychle usnula.

A proto neviděla, jak se sníh padající v těžítku na okamžik zaleskl všemi barvami duhy, zajiskřil modře i červeně, oranžově i zeleně, žlutě i fialově, a do toho odkudsi zdálky tichounce zacinkaly rolničky.

